

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SEMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrasats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mítj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'5. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

UNA LLISSÓ.

Si un justificatiu necessitava la nostra conducta rezelosa enfront de aquell pilot d'elements heterogèneos, que després de concertarse van adoptar lo nom simpàtic y llamatiu de coalició republicana, ab l'intent de pendre part activa en las eleccions municipals de Barcelona, aquest justificatiu ha vingut sense tardar, immediatament després de la batalla del diumenje.

Significarem avants, que no teniam fe en una coalició que rigurosament no era de partits, sino en molta part de perturbadors y dissidents. Lamentarem ab tota l'anima que l'agrupació federal acullis a semblants perturbadors, republicans de ocasió, sense antecedents, ni historia, ni cap altre objecte que 'l' desenfrenat afany de ingressar en lo Saló de Cent, sense pararse en barras. Cara ha pagat la seva imprevisió lo partit federal de Barcelona.

A nosaltres no 'ns ha sorpres lo resultat: l'esperavam de sobras. Perque 'ls coneixiam de temps y 'ls haviam tractat de la yora.

Sabiam lo que pensan, lo que senten, lo que desitjan: los procediments de que 's valen, las probas de lealtat y de companyerisme que donan en los moments suprèms y compromesos, quan lo decoro y l'interés dels partits formals atravessan un periodo difícil. Llavoras es quan ho ensorran tot per salvarse ells.

Tal es lo seu instint, y aquesta vegada, com las altras, no podian faltarhi.

Jo un día anava de cassera ab un company, que portava per primera vegada un gos que acabava d'adquirir com a molt bó, com a molt fi; un gos qu'era una alhaja. ¡Y com trobava 'l rastre dels conills! ¡Y ab quina activitat y ab quina fatlera treballava!... Anava y venia desesperat, lo morro arrán de terra, la qua enlayre y bellugadissa. Lo meu amich lo contemplava, embadalit.—Decididament—deya—aquesta bestia no t'è preu.

Tot de un plegat va desaparèixer, y després de buscarlo per tot y de cridarlo en vá, 'l descubrim darrera una bardissa, devorant un conill. Y com l'escena 's repetia cada vegada que 'l meu amich anava de cassera, aquest al últim se cansá de mantenirlo, clavantli una perdigonada al clatell.

Confesso que dona gust veure treballar a aquests cunillers dels càrrechs edilicis. No hi ha activitat que superi a la seva: no hi ha manya que aventatji a las que ells desplegan. Ja n' aixecan de conills... pero, com lo dels meu amich, a lo millor s' amagan darrera la bardissa, y es inútil llavoras que 'ls crideu a l'ordre: se 'ls menjan tots.

Aquesta vegada la cassa ha sigut desgraciada pel partit federal, pels federals orgánichs, pels zorrillistas dissidents, pels centralistas de Salmerón, pel partit obrer oportunista: no ha sigut profitosa sino per ells.

Totas aquestas agrupacions que ab ells van aliarse, refiantse de la seva práctica electoral, ó marejats per la seva eterna bellugadissa, van donarlos forsa, la forsa que no tenian, que 'ls faltava per complert. Van facilitarlos en primer lloch una llarga llista d' ex-regidors que poguessen assegurarlos las intervencions; van facilitarlos després noms respectables, considerats y volguts com los de 'n Conrat Roure y de 'n Pompeyo Gener, que servissen per adornar las sevas candidaturas de familia: encare la vigilia 'ls organisavan un meeting popular, y feyan us de la paraula per ells, recomenant a la concurrencia que anés tothom a votar las candidaturas de la coalició y condemnant a tots quants hem preferit anar sols que mal acompanyats...

Preparatus per la cassera del diumenje, dels quals ells se 'n devian riure com certs sarauhistas, que quan se dedicavan a reclutar socios, després de treure 'ls los quartos, feyan una mueca y exclamavan:—¡Qué burros!...

Perque quan se feya 'l meeting de la coalició eran ben poch los politichs de Barcelona que ignoressin que no havia faltat qui s' havia entés ab los conservadors, qui havia estat tancat horas enteras ab l' hereu Pantorrillas de aquí, qui havia lograt ferli acceptar la següent conclusió:—Tots a l' aygua, menos los de casa mèva... No 'ls del meu cassino; 'ls de casa mèva; jo, 'l meu cunyat, 'l meu parent y un parell de puestos per un amich meu particular y un seu cosí, may siga sino perque fan bondat, me segueixen a cegas, y en més de quatre ocasions m' han tret d' apuros metalichs.

Lo pacte estava consumat: los efectes del pacte van veures ab tota la seva nuesa, apenas terminadas las eleccions. Tothom a l' aygua; los amichs de dessidencia posibilista, los aliats de las agrupacions germanas... tothom menos los de casa seva.

La coalició que girava baix la rahó social de federals partistas, federals orgánichs, zorrillistas, centralistas, socialistas oportunistas, y possibilistas dessidents, quan ha sortit dels alambins del cassino conservador de la Rambla de Santa Mónica, ha quedat reduhida al triunfo de un sarauhista, de un seu cunyat, de un seu parent, de un seu amich y de un cusí de aquest amich.

Total: cinch conills: tots cinch pel gos. Aixis las gasta sempre, per mica que 'ls que han de vigilarlo se descuidin.

Pel partit possibilista ja tá un any y mitj qu' está ben llest. La perdigonada que van clavarli per golut era rescuda. Si 'l partit federal no l' hagués acullit, no l' hagués mimat, no li hagués proporcionat los medis que va darli, ja no se 'n cantaria gall ni gallina. Y avuy la titulada coalició republicana s' hauria estolviat una rifada incalificable.

Mentres nosaltres hem demostrat en benefici nostre que valia mil vegadas més anar sols qu' en malas companyias, los factors de la coalició han demostrat lo mateix, pero en perjudici seu. Que la lliissó 'ls aprofiti es lo que desitjem: que 'ns secundin en la cada día més urgent necessitat de procedir a una escrupulosa depuració republicana es lo que ansiem de tot cor.

De altra manera, no será aquesta l' última vegada en

que 'ls sarauhistas ballarán, y 'ls republicans de Barcelona pagarán la música... y 'l heure.

P. K.

en las principals ciutats d' Espanya, inclús Madrid, aixis com en las primeras poblacions de Catalunya, las últimas eleccions de Ajuntaments han sigut favorables als republicans.

Sols a Barcelona hem hagut de apurar fins a las maras la copa del xanxullo y de la corrupció.

¿Será qu' en altres puestos no hi ha encare sarauhistas, que amant

parodias de coalició se converteixen en los ausiliars més eficassos dels conservadors, y aquí si?

Associem la nostra veu a la dels que demanan un auxili en pró dels obrers presos.

Ja que 'ls ha cabut la desgracia de tenir de tastar las amarguras dels procediments canovistas, que tots los elements liberals, en la mida dels seus medis, procurin endolcir la seva sort.

¡Pobre Romero Robledo! Fa un quant temps que no dona un pas que no rellisqui.

Estava ja a punt d' entrar en lo partit conservador, per lo qual contava ab lo beneplácit de 'n Cánovas y altres personatjes.

Ab lo discurs de recepció ben estudiat y veyent ja casi obert lo santuari del pressupost, se presenta al Congrés y comensa a descapdellar.

Pero al punt que s' adelanta alsant cap al mónstruo 'ls brassos, s' aixeca en Silvela y ¡plam! li clava la porta als nassos.

De modo y manera que per aquesta vegada en Romero s' ha quedat a fora del menjador.

En Silvela ha pronunciat un discurs molt liberal, en contraposició a un discurs de 'n Nocedal extremadament reaccionari.

En Silvela es aixis: molt liberal ab la llengua, molt canovista ab los fets.

Fa discursos liberals y envia obrers als barcos de guerra.

Será sempre, si volen, l' home del sentit juridich; pero aquest sentit juridich, als pobres obrers los hi costa un que sentir.

Lo Mónstruo interrompent al diputat republicà Sr. Celleruelo:—Sa senyoria no sab lo que 's diu.

Lo mateix Mónstruo, interrompent al integro Nocedal:—Aixó es fals.

¡Vaya una manera més parlamentaria d' expressarse! ¡Y després s' extranyará de que 'l xiulini!...

Sembla que avuy se 'n va de Barcelona lo nostre *enér-gich* y *popular* governador civil.

¡Ay!...

Llansém a coro un suspir
y diguem ab to sencer:
—Ojos que te vieron ir...
que no te vean volver.

Tres días després de las elecciones encare no se sabia 'l resultat del escrutini de alguns districtes de Barcelona.

Y las actas se passejavan per la Rambla, anant y venint de la Rambla de las Flors a la Rambla de Santa Mónica, de la Rambla de Santa Mónica a la Rambla de las Flors.

Y a pesar de tants passeigs, ningú las veyá.

Y tot aixó per premiar los méritos y serveys dels sarahuistas, per la gran lealtat que han prestat a la coalició republicanal...

En Romero Robledo un día va beure en porró, per obra y gracia dels sarahuistas.

Afortunadament Barcelona no beu a galet, ni per ells ni per ningú, y avuy ja ho sab tothom: lo sarau es un escándol.

Corren mals vents a Portugal.

Segons varias eminencias médicas, la monarquia d'aquell país está gravissimamente malalta.

Y no 'm preguntin de qué,
pues la causa es sapiguda:
tot li prové de una re-
publicanitis aguda.

En lo districte de l' Audiencia varen ferse totas las combinacions imaginables. Lo nom del representant dels sarahuistas figurava en totas las candidaturas: en las conservadoras, en las fusionistas, fins en las dels odiats posibilistas del carrer de Fontanella.

No es extrany, per consegüent, que una persona tant estimada y respectable com lo federal D. Conrat Roure, se 'n anés a pico, vensut y arrollat per las audacias, las tretas y 'ls contubernis del seu poch escrupulós aliat.

Amich Conrat: tals son las conseqüencias inevitables de anar en malas companyias.

El Diluvi, lo funest y tetrico inventor del sistema egipci, s' entreté aquests días disparant pedretas contra determinats electes, personas dignas, pero que tenen lo defecte de no volerse abaixar may pera passar la porta del arca de Noé del tal Diluvi.

Váijho fent aixís lo successor legitim de aquella famosa Salvadora de tan agradable memoria a Barcelona, que ja sab tothom que ni tota l' aygua del Diluvi basta per endúrse'n y arrastrar certs pòsits.

Es graciós lo que passa ab l' assumpto de la amnistia. Després d' una pila de mesos de remenarla, ara surtim ab que 'ls emigrats no l' acceptan.

¿Qué significa aixó?

En Cánovas fa 'l regalo
y l' obsequiat no li vol?
Aixó indica que l' obsequi
ha de ser molt molt bunyoll!

A Castelló de la Plana un periodista es cridat al despaig del governador de la provincia, ahont compareix incontinent, sortint de allí al poch rato, ab los llabis ensangrentats.

Calculin lo que allí passaria.

Lo fet s' ha volgut disculpar, dihent que 'l periodista va topar ab una porta.

Ho creyém molt bé: deuria topar ab la porta... d' escape.

¡Vaja! Al últim en Sagasta s' ha ventat las moscas, pronunciant un discurs viril y calent.

Ara, fins que torni a retredarse.

Perque está vist qu' en Sagasta
may s' aparta del seu plan:
quan veu que la cosa tiba,
ja me 'l ténen afluijant.

CARTAS DE FORA.—En lo número 25 del passat abril publicavam una noticia referent a un mestre de Pallejá. qual nom no 'ns revelava l' autor de la carta. Després hem sabut que 'l mestre a qui en ella s' aludia, era l' iluistrat professor Sr. Martorell, al qual se 'l feya víctima de informes completament falsos. Deplorém que s' haja abusat tan cínicament de la nostra confiança. En lo successiu ja sabré a qué atenirnos.

Un dels últims diumenjes, lo rector de Bellver va enfilarse a la trona, y quan tothom se figurava que aniria a explicar l' evangeli del día, va tenir la barra de entretenirse fent lo recuento dels que faltavan a cumplir lo precepte pasqual, y de sas paraulas resultaren en descubert dos individuos que exerceixen autoritat, sobre 'ls quals digué que no eran dignes de desempenyar càrrech públich, ab tot y ser dos personas molt estimadas y consideradas en la població. Sembla que si aquests individuos prenguesen cartas en certa qüestió de la majordona relacionada ab l' electricitat del telégrafo, cessaria la tirria del rector. Ara 'l bon home respira per la ferida, y ell mateix se posa en ridícul de la manera més salada.

A Rupia continúan los atropellos, los escándols y las salvatjadas. Lo Sr. D. F. de P. Presas, trobantse en una

propiedad seva, situada a un quart d' hora de la població, llegint un periódich, sentí un xiulet, y de repent se vejé agredit a cops de pedra per quatre ó cinch homes. Podia demanar justicia; pero demanar justicia a Rupia, equival a demanar la lluna. Y que la cosa amenassa continuar ho indica clarament las escandalosas llistas electorals que s' han exposat al públich, plenas de errors y de omisiones per favorir al caciquisme imperant. Rupia, ab un quant temps de aquest régimen, ben prompte retrogradará fins a posarse al nivell de las últimas tribus africanas.

No hi ha medi de fer pagar consúms al rector de Alós de Balaguer. Ell menja com lo primer contribuyent del poble, pero no paga, ni vol pagar: ni consent que l' inclueixin en lo reparto. Aixó sí, desde 'l peu del altar se permet aconsellar al jutje municipal, al arcalde y als senyors del Ajuntament, que fassan tot lo qu' ell los diga, que cregan ab ell, qu' ell los traurá de tot, que 'ls está en tot y que de tot los respón. De manera, que si arriba a lograr lo que 's proposa, lo rector de Alós de Balaguer ho será tot en aquell poble: arcalde, ajuntament y jutje, tot menos lo que hauria de ser, es a dir: contribuyent.

Los habitants de Suria van rebre molt bé al bisbe, creyent que aquietaria 'l corral dels bens católichs que tot lo día 'l passan cotantse ab inaudita sanya. Mentres lo bisbe signé allí, 's contingueren; pero als pochos moments de ser fora, ja hi tornavan a ser. Se suposa que 'l bisbe digué que tornaria a Suria un altre cop, y no per confirmar a la quitxalla, sino a alguns gamarosos, que han transformat la grey católica, en una verdadera olla de grills.

Es notable 'l meeting que va celebrarse 'l divendres en lo teatro del Tivoli de Vilafranca del Panadés. Més de 3,000 obrers hi assistiren. Obrí la sessió lo Sr. Tarrida, y parlaren entre altres oradors lo Sr. Rius, combatent l' anarquisme, calificant de cobarts als que fan ús de la dinamita, abogant per la pau y la prudencia y consignant que pels medis violents res s' alcansava. Lo Sr. Tarrida resumí 'ls discursos, recomenant l' associació obrera y la instrucció. Gracias a la eficacia de tan sensatas ideás, aixís com lo paro 'l divendres signé general, lo dissapte torná tothom a treballar.

Los forners de aquella vila demanan que se 'ls concedeixi un día a la senmana de descans. Havent demanat al arcalde que intercedís ab los patrons per alcansar la festa del diumenje, feu ben poca cosa per lograrho, y digué als fadrins forners després de avistarse ab aquells, qu' era impossible lo que demanavan, perque, y son paraulas textuales: «A mi—digué—m' agrada menjar pá del día y que siga ben tou.» Los fadrins li van preguntar si era católich, y l' arcalde respongué que sí; pero que li agradava menjar pá tou. Al arcalde li agradará 'l pá tou; pero quan tracta ab los fadrins forners, demostra qu' es aficionat a emplear paraulas dures.

¿UNA IDEA PRÁCTICA?

ENTRES la inmensa majoria dels obrers de Barcelona celebravan la festa del treball, a mitja tarde del dia hu de maig, entrava en nostra redacció un obrer que al primer cop d' ull va fersens simpátich.

Vestia modestament y net, tenia 'l front intelgent y la mirada serena y parlava ab una facilitat y precisió que molts oradors d' ofici voldrían

per ells.

Aviat va anarsen al gra.
—Bonas tardes—va dir.—¿es aquí la redacció de LA CAMPANA, veritat?

—Sí, senyor; ¿qué se li ofereix?

—Home... es una cosa una mica llarga... ¿Que li sab greu perdre un rato?

—No será perdut, de fixo, enrahonant ab vosté.

—Pues bueno. Fassi 'l favor d' escoltarme: potser vaig a dir un disbarat... no rigui.

—Ja li garanteixo per endavant. Per disbarat que fós lo seu disbarat, li asseguro que no 'm farà riure: las ideás més descabelladas, exposadas noblement y de bona fé, sempre inspiran respecte y simpatía. Digiui.

—Hi trobat la solució de la qüestió social.

—¡Caramba! Aixó sí qu' es sério. ¡Ja ho sab que ni en Castelar, ni en Pi, ni en Salmerón ni 'ls sabis més eminents l' han trobada?

—Es que no l' han buscada allí ahont era. Y era impossible que li busquessin, perque ells no hi son allí ahont hi ha la solució del problema social.

—¿Ahont es, per vosté, aquesta solució?

—En mitj de las masses treballadoras.

—Endavant, me sembla que va bé.

—Jo sempre he sentit a dir, y predicar als nostres jefes que la emancipació dels treballadors ha de ser obra dels treballadors mateixos. Tot ho hem de fer nosaltres, tot ha de sortir dels nostres propis elements. ¡Y d' elements... ne tenim! Lo que hi ha, que no sabém aprofitarlos. Al contrari; en lloch de recullirlos, los llensém y 'ls inutilisém. Escolti: ¿no li sembla que si tots los treballadors fossim ben instruhits, si tots tinguessim criteri propi y perfecta conciencia del seu estat, los negocis nos marxarian molt més bé que ara?

—¡Oh! Sens dupte.

—Pues aquí está la base del meu plan: avuy, després de dinar, m' ha acudit. Pero no hi pogut arrodonirlo perque 'ls cálculs m' aturrullan. Vosté m' ajudarà ¿veritat?

—Ab remoltíssim gust.

—Anémhi, donchs. ¿Sab quants treballadors han fet festa avuy a Barcelona y alrededors? Uns 50 mil. Entre ells n' hi ha que guanyan 3, 4, 5, 6 pessetas y alguns més: posémlos uns, ab altres, a 4 pessetas cada hu, Conti: ¿quántas pessetas hem perdut avuy los treballadors de Barcelona?

—Segons los seus datos, 200 mil.

—Si demá, com es de creure, torném a fer festa, 'n perdrem 200 mil més; donchs, 400 mil pessetas en dos días, fan... ¿quants duros fan?

—80 mil duros.

—¡Apréta! Pero en fi, no hi contém ab demá: atenémnos a la pérdua d' avuy. Jo penso y dich: si avuy, sense cap

resultat positiu nos aconsolém de perdre 200 mil pessetas, exposantnos de passada a sufrir contrarietats, garrotadas y atropellos, ¿no 'ns hauriam d' avenir ab molt més gust ó fer aquest sacrifici cada més, tenint la absoluta seguretat de que aquest sacrifici 'ns reportaria grans ventatjas?

—¡Vol dir fer cada més una huelga com la d' avuy?

—No, senyor: aconsolarnos los treballadors de Barcelona de perdre 200 mil pessetas cada més, pero no fent festa, sino treballant, guanyantlas y posantlas en un recó.

—¿Ab quin propósit?

—Ab lo que ara li diré: 200 mil pessetas mensuals ¿quánt farian al cap del any?

—200 mil per 12 mesos... 2 milions y quatre centas mil pessetas.

—¡Bravo! Aixó son molts diners: ¿no li sembla?

—Ja ho crech; pero ¿qué 'n fa de tants quartos?

—Resolch la qüestió social, ó senyalo definitivament lo punt de partida, creant los medis de resóldrela.

—Veyám com.

—Ab aquests 2 milions quatre centas mil pessetas que recullo en un any, edifico un colégi inmens ab totas las comoditats imaginables y tots los elements d' instrucció. ¿Sab quants aprenents de ménos de catorze anys treballan en las fábricas y talleres de Barcelona? Uns sis mil. Pues al segon any, quan tinch l' edifici-escola aixecat, agafó aquests sis mil noys los trech de las fábricas y 'ls porto a estudi.

—¡Hermosa idea!

—Y tan hermosa. ¿Qué conseguixo ab aixó? Preparar una generació d' obrers intelgents, educats y robustos que dintre de vuyt anys son los amos del mon, y obligar immediatament als amos a donar ocupació als obrers qu' están en vaga pera omplir los 6 mil buytos que 'ls aprenents han deixat en las fábricas.

—Y 'l colégi se sostindria ab...

—Ab las 200 mil pessetas que cada mes reculliriam, fentnos lo càrrech de que estém un día en huelga. Lo sacrifici seria gros; pero ¿y 'ls resultats? ¿no serian més grosos encare?

—Vosté no pensa en que molts pares no podrien enviar los noys a estudi, perque necessitan la senmanadeta que las criaturas portan a casa.

—¡Oh! Es que al meu estudi, a més de rebre instrucció, guanyarian senmanada. ¿S' hi oposarian aixís los pares?

—No ho crech; pero ¿d' hont sortirian tants recursos?

—De las nostras 200 mil pessetas mensuals. Tregui 'ls comptes. 6,000 noys, donantlos cada senmana un duro a cada hu: ¿quánt son?

—Senmanalment trenta mil pessetas: cada any, 1 milió y cinch centas reixanta mil.

—Bueno; gastos de mestres: 25 professors a 40 duros mensuals cada un ¿fan?

—Al any... 60 mil pessetas.

—Que sumadas als sous dels noys, son...

—Un milió 620 mil pessetas.

—¿Quánt hem dit que reculliriam nosaltres cada any?

—Dos milions y quatre centas mil.

—De modo que pagats sous de mestres y deireples, quedaria més que suficient pera gastos del colégi, sosteniment y conservació del edifici, administració... etc.

—Pero ¡vol dir que 'ls obrers ho acceptarian aixó? ¿Per ventura 'ls treballadors solters s' avindrian a sacrificarse pels treballadors que tenen fills?

—Y 'l principi de la solidaritat? ¿No 's declaran en huelga 'ls sabaters pera apoyar la huelga, verbi-gracia, dels lampistas? ¿No se sostenen huelgas a l' una part de mon ab recursos que 'ls envían de l' altra?... ¿Per qué hauriam de ser tan egoístas que 's neguessin los solters a ajudar als casats?

—Lo pensament es grandió... lo que no se es si es realizable.

—Sense voluntat, no: ab voluntat, sí. De totas maneres ¡vol ferme 'l favor de dirne alguna cosa en LA CAMPANA? No li demano sino aixó.

—Desde ara li asseguro que farém pública la seva idea. Aquí vam donarnos la má y ab verdadera cordialitat vam despedirnos.

Y cumplint la paraula empenyada, publicuém integro 'l diálech, sense altre propósit que demostrar la rectitut y noblesa de miras dels obrers catalans, y 'l respecte y carinyo que a nosaltres nos inspiran.

FANTÁSTICH.

ALS NOUS REGIDORS.

Salut, simpátichs patricis: lo sufragi universal, depositat en las urnas ab tota legalitat, acaba de concedirlos lo càrrech de concejal perque cuydin de las cosas de nostra hermosa ciutat: ab moralitat, ab tino, y dant sempre comptes clars del que 's cobra, del que 's gasta, del que 's fa y del que no 's fa. Ja sabém que posá en ordre lo desgavell infernal de la casa de la vila es un rich dur de pelar, y qu' es precís emplearhi una pila de jornals; no ignorém que 'ls antichs vicis nascuts a la casa gran tenen las arrels tan fondas, que casi bé ningú sab fins a quin punt van a extendres; pero no hi fa res: si hi ha voluntat y bona escombra, la brossa anirà saltant, y a copia de fer dissipates y burzar d' aquí y d' allá, pot treures molta bruticia, las casas consistorials poden ser desinfectadas,

pot anarse enblanquant lo que avuy está fent fástich y pot lograse, al final, que 'l poble algún día ho vegi tot net, curiós y endressat.

¿Cóm s' ha de fè aquest miracle? Senzillament, evitant seguí 'l camí que seguien los concejals desbancats.

¿Els soltan fer tiberias? Vostés no han de menjar may.

¿Els llensavan grans discursos? Vostés han de ser callats.

¿Els aixecavan palacios? Vostés los han d' abaixar.

¿Els usavan molt lo bombo? Vostés tinguinlo desat.

¿Els escampavan tarugos, jardinetes á gabadals, inauguracions á dojo, primeras pedras á mars, adornos á carretadas y disbauxas á grapat? Vostés fassin cosas útils, vigilin ben bé 'ls portals, aboleixin lo *matute*, inspeccionin los mercats, moralisin las subastas, abarateixin la carn, no 'ns deixin da ví ab trafica ni pa ab lo pes escanyat, repassin litros y metros dels tenders y comerciants, persegueixin los venenos que 'ns venen com á menjars y procurin anar sempre nets de lengua y nets de mans...

UN LECTOR (interrompentme):

—Home, ¿sab que casi 'm fa pena ab aquesta retórica? ¿Que 's creu que 'l han d' escoltar los regidors que ara pujan? ¿Que 's figura que ho farán aixó que vosté 'ls demana? —No, senyó.

—¿Y donchs? —Ja veurá,

no sabia ab qué distreurem y... res, m' hi determinat á perdre tot aquest rato dant consells als concejals.

C. GUMA.

En lo districte del Hospital, á trucos de que sortis lo Sr. Fábregas, providencia metálica dels sarauhistas, va ser sacrificat lo conegut y distingit escriptor D. Pompeyo Gener, al fabricant de gorras Sr. Gualdo, que 's presentava com independent.

Podrá 'l Sr. Gener haver escrit llibres tan importants com *La muerte y el diablo* y *Herejías...* Als del sarau res los importan los llibres. Per ells ara y sempre la gran qüestió son las gorras.

Noticias graves. Lo fill segon de 'n Martínez Campos se casará dintre de poch.

Y 'l govern, com á regalo de boda, lo farà duch, diputat á Cortis y no sè si alguna altra cosa més.

¡Eh! ¡Podem ben burlarnos del general del *llorón* assegurant que no sab de qué se las heu.

Mirin si ho sab, Es lo qu' ell deu dir:—Rihéu, divertiuvos fentme mofas: ¡lo garrofer de Sagunto continúa dant garrofas!

Una escena electoral: En una secció del districte primer, un elector se presenta á votar ab lo nom del ex-tinent d' alcalde D. Gabriel Lluch.

—¿Vosté es D. Gabriel Lluch?—li pregunta 'l president.

Y ell respón en sentit afirmatiu y encare vol tenirse-las 'hi tiessas.

Me sembla que tot aixó hauria pogut evitarse si 'l senyor Lluch, en lloch de corre per l' Ensanche, treballant pel Sr. Vilaseca, amo de la *pajarera*, no s' hagués mogut del seu colégi.

Y á propòsit: al veure 'l tan desafortat y conferenciant secretament ab tots los presidents de mesa del districte de la Concepció, eran molts los que 's preguntavan:

—¿Y donchs? ¿Que també ha entrat á la coalició republicana 'l Sr. Lluch?

¡Pobra industria nacional! Per acabarla d' aixatar, ara s' ha fet un conveni comercial ab los Estats Units que 'ns deixa completament per portas.

Lo tractat que s' ha pactat es tan dolent com se pot: alló, millor que un tractat, pot dirse qu' es un *tractot*.

Es molt xocant lo fet de aquell que va anar á votar ab nom suposat, y 'l president va dirli:

—¿Vosté es D. Fulano de tal? —Si senyor que 'ho soch.

—Donchs paguin aquells doscents duros que 'm deu. Lo president resultava ser un inglés del elector qual nom s' usurpava.

¿Y qué 'n dirém de aquell altre que pretenia votar ab lo nom del mateix president de la mesa?

—Home, aquest soch jo; pero si vosté 's fa fort en que es vosté, fassa 'l favor de ocupar lo meu lloch y terminar l' elecció...

Tots aquests escándols á molts los fan riure: á nosaltres nos indignan. Es precis pendre resolucions enérgicas, aixecar l' esperit públich y perseguir als electors intrusos com se persegueix á un delinqüent.

Qui roba un porta-monedas pot alegar per disculpa la necessitat, la falta de pá, la miseria d' ell y de la seva familia.

¿Pero quina disculpa pot donarse pera robar un vot, deu vots, cent vots?

Hi ha que desenganarse: es necessari fer una neteja.

Los obrers presos que varen permaneixer alguns días en los barcos de guerra anclats en lo Port de Barcelona, estaban engrillonats y subjectes á una barra de ferro.

¡La barra de ferro y 'ls grillóns, en temps normals!... Alsa amigo, Sr. Silvela, ¡quina barra!

Un detall electoral:

En la secció de ca 'n Tunis, á las dotze del mitj día havian votat únicament tres ó quatre electors, y á las quatre de la tarde l' urna estava plena de papeletas.

—¿Saben qué ha sigut aixó?—deya un tranquil.—Es que després d' esmorsar han anat á votar en massa tots los difunts del cementiri nou.

Entre homes politichs: —Digas, Pere Antón, ¿cambiarías de opinió per 10,000 duros?

—¿Per qui m' has prés!... ¡Cambiar de opinió per 10,000 duros!... ¡Si que seria bonich!... ¡Per comprarme á mí, lo menos, lo menos se 'n necessitarian 50,000!

—Per dóna valenta, la mèva!—deya D. Corneli. Y per ponderar lo valor de la seva dona contava lo següent:

—Figureuvos que anit al arribar á casa sento soroll al quarto d' ella. M' hi dirigeixo corrent y veig saltar á un lladre per la finestra, qual lladre apreta á corre y desapareix gracias á las tenebras de la nit. Una altra dona que no sigüés la mèva, s' hauria espalmat. Donchs la Teresa, res... ¡seréna com si tal cosa!

Dos heréus, al liquidar la fortuna del seu oncle, que al morir los ho ha deixat tot, posan algún reparo en lo compte del metje que ha assistit al difunt, y tractan de obtenir una rebaixa.

Lo doctor no té més remey que passar per lo que 'ls heréus volen; pero, aixó si, reünintunya, y entre otras meltas cosas, diu:

—He proporcionat á cada hü de vostés 6,000 duros de renda, y encare s' atreveixen á regatejarme 'l tant de comisió!

XARADA.

Hi ha hont hi ha aygua, clá ó espés tres.
M' agrada beure (d' arrós) dos
Quan no es de nit, es, segú hu.
Lector, tinch de dirte á tú, si aixó encare no has comprés, que va darne la dos-hu i' altre día un hu-dos-tres.

BOMINENGO BARRINANGA.

MUDANSA.

Lo meu pare fa de tot, deva lo fill de 'n Gorgot.
—Y lo meu fa de total, responía 'l de 'n Marsal.
Lector: ¿has endevinat los oficis que he indicat? Apa, cuyta y 't ho diré ¿sabs quán? Dissapte que vé.

J. LL. Y V.

TRENCA-CLOSCAS.

SALDOMI ¿QUE 'M FAN MENTA? Formar ab aquestas Hetras lo títul de una comedia catalana en un acte.

FRARE EMBUTIT.

TERS DE SÍLABAS.

Primera ratlla vertical y horisontal: nom de dona.—Segona: un istme.—Tercera: una eyna de pesar.

A. BORI DE LA SOR.

GEROGLÍFICH.

VOT VOT
Vot
A
N OPO T

SOR ANA.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans Francisco C., Un Titella, Un dels Monjos y un Palitroch, M. Pons, Cintel Barrera y Caragol, Un Salta-Pins, A. S. (a) Esparbech, P. P., E. Pedral, Pau Cresti, Curtinés, G. Fontillo, Arepaic, P. V. Botiguer, Esparter del Vendrell, F. Marimón, Fustetas, R. Llistóns, Tanet de S. Pol, J. M. Llorens, B. Vaixe, Pepet Cuni, M. Ergela y Gipu, R. Roura (a) Pallam, Pepet J. Sabadell, J. Valsa Saint, y J. Bis-camps.—Lo que 'ns envían aquesta senmana no fa per casa.

Ciudadans A. Tilop, Un Arriero, Un tranquil, Amorosa, Un boterot, C. H. Chiquito, J. Taulé C., F. A. Misericorn, Mr. Eugon, Japet, J. Martí (a) Passarell, L. C. G., Capità Costellas, F. Refran, A. Puyal Puntós, J. Mallol, Dena Tatarona, A. Tracis, P. G. (a) Llagosta, Pep Galleda, Xanigots, Joanet de Berga, E. S. y A., J. Vinyas (a) Milord, Un suscriptor, y A. Rius Vidal.—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns remeten.

Ciudadá Japet de l' Orga: Está molt bé.—J. Sala y Preciós: L' article es fluix.—F. S.: La noticia la deixarem per la senmana próxima.—Antonet del Corral: Si repassa bé 'ls versos, veurá que hi ha moltas caygudas.—Ll. Salvador: Van bé.—E. Sunyé: No filan prou.—M. Bonapasta: Arreglat una mica, podrá insertarse.—J. V.: Es molt desballestat.—P. Talladas: insertarem molta cosa de lo que 'ns envía.—P. P. T.: Rebut lo duplicat de lo que 'ns remet.—D. Bartrina: Per insertarse s' haura de arreglar una mica.—A. Salabert: L' article té poch lance: está á la seva disposició, conforme desitja.—Piripichio: La composició 'ns agrada més que 'ls sonets.—N. Bas S.: Encare, encare hi ha divagacions.—J. Starams: No 'ns fa felissos.—S. Fábregas y C.: Lo sonet esta bé: lo demás es fluix.—Pepet del Vendrell: Igual que las composicions que 'ns envía.—L. C. Callicó: Los versos no son de lo millor que 'ns ha enviat.—F. S. (Riudoms): Constant lector (Tossa); J. V. (Moyá); F. S. (Torredembarra); J. Ll. (Castellar) y P. C. (San Celoni): L' abundancia de original no 'ns permet fernes correch de las noticias que 'ns envían: veurém si la senmana próxima podrém complaure'ls.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.
Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 23.

ESSUCITAR á un mort es cosa ja corrent en las bregas electorals. Als candidats que son objecte de semblant miracle, se 'ls dona 'l nom expressiu de *Lázaros*. Y 'ls *Lázaros* abundan qu' es un fástich en todas las eleccions.

Lo que fins ara no s' havia vist, es convertir á un fetó en un regidor.

Aquesta sorpresa estava reservada al districte del Institut, durant las passadas eleccions.

Y 'l miracle estupendo s' ha realizat no en benefici de cap conservador, ni en utilitat de cap fusionista aliad. Lo fetó favorescut ab la rara transformació citada pertany á la colla dels sarauhistas.

Es lo Sr. D. Esteve Fábregas, que no figurant en cap candidatura, ni en la oficial, ni en la de la coalició, ni en la possibilista, apareix en l' escrutini general, havent obtingut mil vots pelats y rodóns.

No podrá queixarse aquest sarauhista de la esplendides extraordinaria dels seus aliats conservadors.

Li han regalat deu vegadas lo número 100. O com si diguessem: li han regalat una Comuna, una Necessaria, una Secreta, una Bassa, un Escusado, un Jardín, un Retrete, un Water-closet, un Lieu d'aisance y una Retirata.

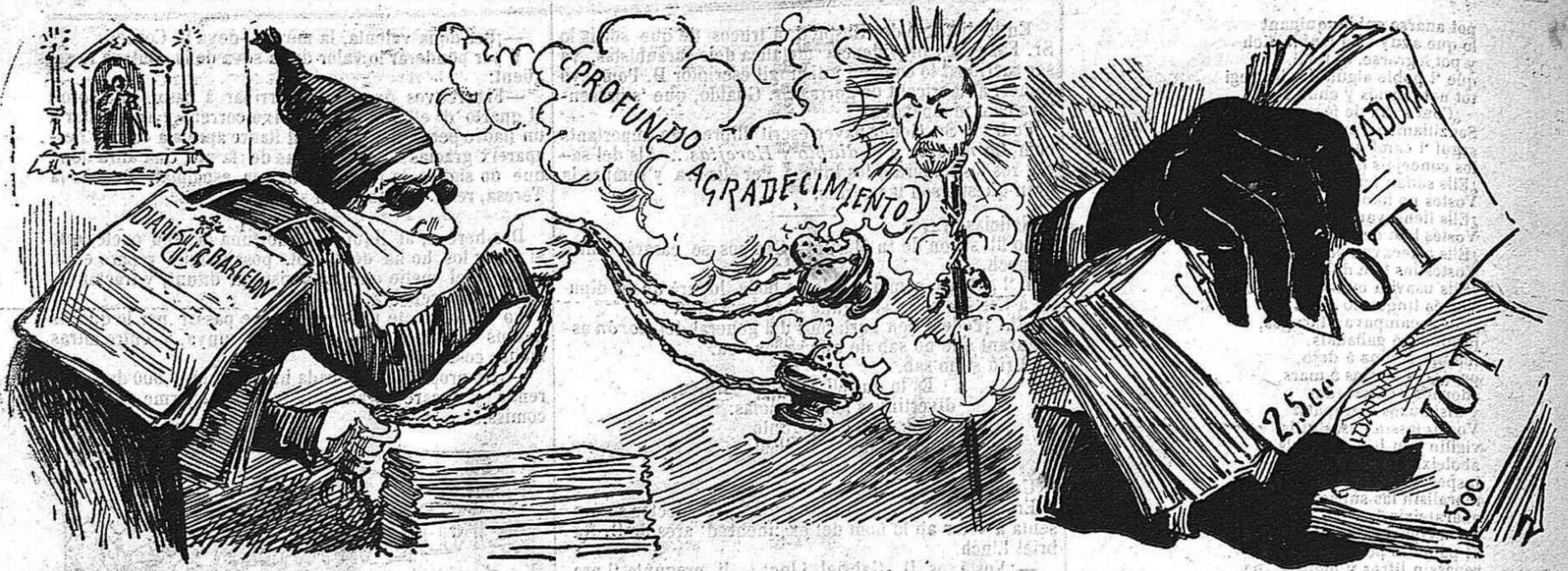
Es á dir: una colecció completa de *llochs comuns*.

En Martos ha tornat á dir qu' ell y sóls ell es qui sosté lo pendó de la democracia.

¡Pobret!
¿Vosté sostení un pendó?
¡No ho digui may més, macatxo...!
Aixó que vosté sosté no es un pendó; es un pendatxo.

Los burots y demás comparseria que en gran número volavan lo diumenje últim las candidaturas ministerials, portavan per contrassenya una agulla de picar clavada á la solapa del gech.

Los ministerials podian dir: —Senyors: lo nostre triunfo está pendent de una agulla.

Sr González Solesio,
si tant incens li han donat

no s' entadi que li digan
governador *insensat*.

Sistema que han fet de moda
per votá 'ls conservadors;

si no fos la *mano negra*
¡qué 'n tindrian pocs de vots!...

Complement essencial
de las elecciones passadas:

allá hont no hi arriban los fraus
hi arriban las garrotadas.

—¿Qué li ha semblat D. Matéu
de aquesta última elecció?

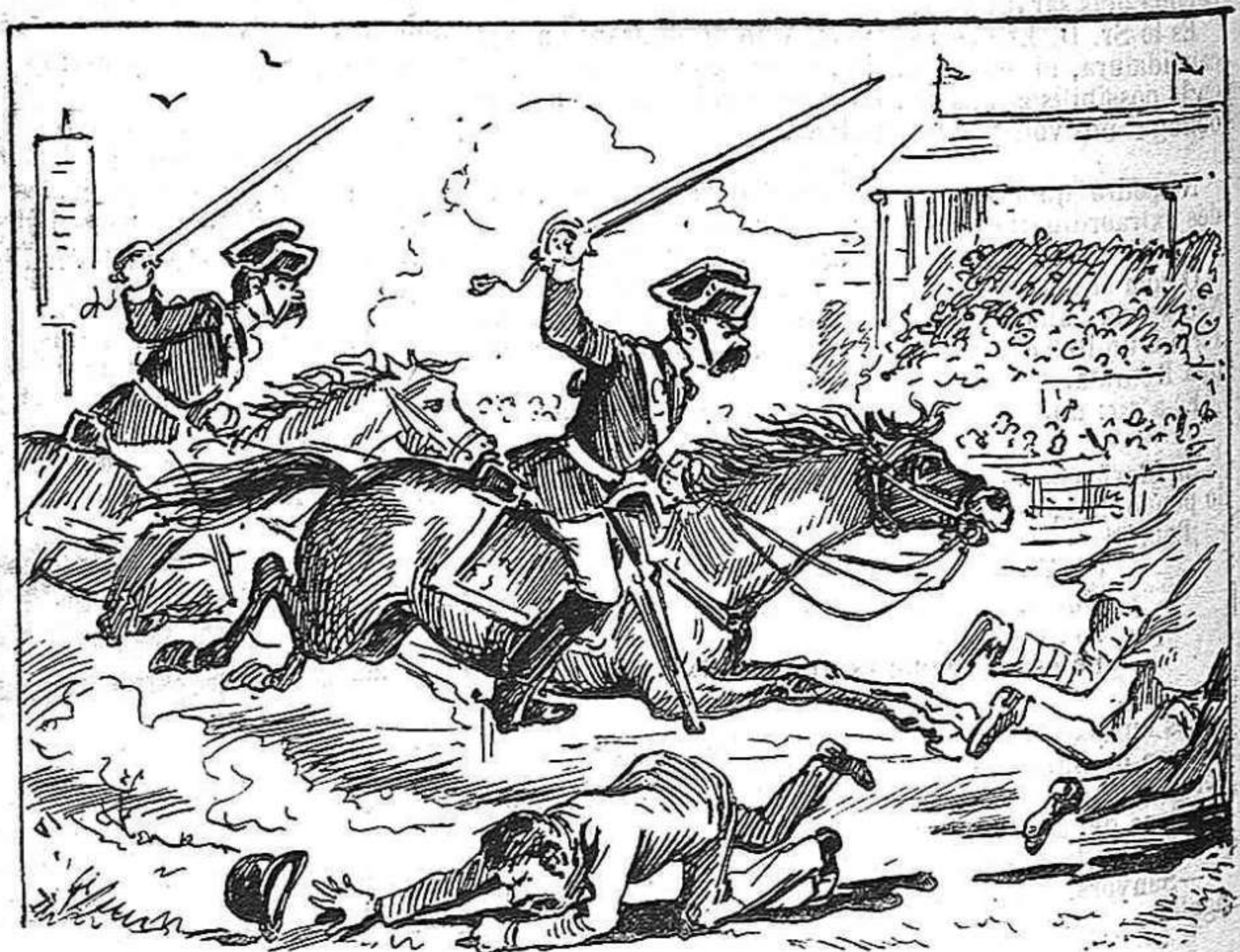
—¿Vol que li parli ab franquesa?
Que ho 'ia repitjor que jo.

NOCEDAL EN LO CONGRÉS.

«¡Aquell temps tan admirable!...
¡Aquella té en Jesucrist!...»

¡Aquellas santas creencias!...
¡Y aquella olor de rostí!...»

CARRERAS DE CABALLS.

¿Perqué hem de anar al Hipódromo
gastant un grapat de rals

si quan en Cánovas vol
podém tenirlas de franch?...